

Pomhaj Bóh!

Cyklo 36.
9. sept.

Lětnik 10.
1900.

Serbske nježelske łopjenka.

Wudawaju ƙo kóždy ƙobotu w Ssmolerjez knihiczišcežerki w Budyschinje a ƙu tam dostacž sa sčtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

13. nježela po ƙwj. Trojizy.

Gal. 3, 22.

„Pišmo je wschitko pod hrěch wobsamkło, tak, so by tón ƙlub pšichšoł pšes wěru do Jesom Khrysta a daty był wěrjazym.“

Rak móže hrěšnik pšed Bohom prawy a sbožny być? To je najwažnišce praschenje kóždeje wěry. Sa mnje a sa tebe nicžo wažnišce njeje hacž našca sbožnosć. Chzemy našce žiwjenje šhubić, jow čašnje a tam wěčnje, tole žiwjenje, kotrež my sa tyžaz lět sašo njeđostanjemy, kotrež ƙo tak rucze sminje, chzemy jo w ƙnadnych a ƙnicžomnych wězach šhubić a sa wěčnosć ƙo wo wschón trošcht šjebacž? Chzemy Boha šapomnicž a šapřewacž, kiž je jo nam dał a kiž, tak wěru hacž je wón živy, wot naš samolwjenje žada? Sawěrnje, sbože našceje dušce je žalóšnje wažne a wscho druhe, na čož našch duch a našca wutroba myšlítej, je porujo temu kaž nózny ƙón, kiž ƙo minje, předy hacž je ƙo tebi dođžalo. W čim pak wobšteji sbože sa hrěšnika? Na čžo chzu ƙo šaložecž? Wy mi prajicže: Budž dobry čłowjek, dha hižo pšed Bohom wobštejiš, pšchetož Bóh tón ƙnjes je wschitkim čłowjekam do wutroby pišal ƙwój šakon, so wjedža, sčtož je šle a dobre; hdyž po tym čžiniš, dha je došć, wjazy ƙebi Bóh nježada.

Uch, woni bychu drje prawo měli, kiž tak rěčža, hdy by nam pomhało, so wěmy, sčto je dobre a šle, mjes tym, so nam jenož pomhacž móže, so my jo čžinimy. Na

tym pak leži, my nječžinimy po šakonju, my ƙmy pšestali, nimamy žaneje mozy. Duž našce sbože nješchindže se šakonja, kotryž naš wjele wjazy šatama prajo nam pšchezo, sčtož nječžinimy.

Sswjaty japosčtoł praji: „Pišmo je wschitko pod hrěch wobsamkło“, a pobožni wschěch čžasow ƙu po nim prajili: „Smy wschitzy hrěšnižy a nimamy teje ƙwalby, kotruž pšed Bohom mēčž dyrbjachmy“. Tu je pšnacže, hdyže rańšce serja sboža sa dušchu šašwitaja. ƙotuta je ƙwětlo, kotrež i bludnych pucžow šamoprawdošće a njeprawdošće naš na pucž k Bohu wjedže. Sčtož nješchindže jako šubjeny ƙyn k Wótzej, tón Wótza i žyła njeamka a sčtož pšes wschědnu pokutu huške wrota njeamka, tón nješchindže do towarštwa i Bohom. Jenož potom je našcej dušchi pomhane, hdyž ƙo wona šama ƙudži a ƙo pokhili pod ƙud Boži, kiž w jeho ƙlowje a w ƙwojim ƙwědomnju mamy. Šsamšnu prawdošć pytačž, i dobrimi pšchedewšacžemi sašo dobre čžinicž, na Božej ƙmilnosćzi nimo bēžecž, to ƙu wscho špytowanja šlareho čłowjeka, kiž chze šwoje sbože šaložecž bjes Boha a bjes Jesom Khrysta, wo kotrymž ƙwjate pišmo praji: „Njeje w žanym druhim sbožnosć, tež njeje žane druhe mjeno pod njebjom date tym čłowjekam, w kotrymž my móhli sbožni być“.

Chzeš-li k sbožu pšchincž, dha wěr do Jesom Khrysta. Wón je twój šřednik, twój ƙral, twój wschšchi mēšnik, jenicžki mjes ludami, pšes kotrež móžu hrěšnižy sbožni być. Njemóžesh ƙo Bohu temu ƙnjesej derje

spodobacž, hdyž siewjenje jeho lubosče saprěwasch. Khrystuš pak je siewjenje Bože. Tuta jena wěz saniczi wschu twoju prawdosč, pschetož wjedž, jenož hdyž do Khrystuša wěrisch, dari tebi Bóh tón Knjes nowe žiwjenje, wodawa tebi twoje hrěchi a čini tebe praweho. To hagle rěka sbože dostacž. A k temu njewjedže wjele pucžow, ale jenož jedyn, na kotrymž žadyn człowjeť nicžo pscheměnicž njemóže, pschetož Bóh tón Knjes je jón chyzł a wustajil. Tutón pucž je starodawny rjad Božeje huady, psches pokutu k wěrije do Jesom Khrysta.

Khoremu njedawaja jenož kasnje ale tež lékařstwo, potom móže wotkhoricž a swoje powołanje dopjelnicž. Bóh tón Knjes je zplemu šwětej šwój sakón do wutrobny pišal. Hdy by to hižo pomhało, cžeho dla leži tola zylł šwět w šlym? Rjeknjesch: woni njeczinja po nim. Čizisce derje; činisch dha ty po nim? Spytaj jenož, Boži sakón i prawej khtnosčzu dzeržecž, dha bórny pónajesch, cžeho dla ty a zylł šwět po nim njeczini. S dobrým waschnjom a i čestnym khodženjom, šamo hdy by hišcže džešacž krócž lěpschi byl, hacž nejšy, njepolěpschujesch twoju wutrobu, kotraž je šla wot mlodosče šem a žaneje praweje lubosče k Bohu, žaneje wěrnejše Boha bojosče, žaneho wěrneho doměrjenja k Bohu nima. Šak i twojej wutrobu steji, hdyž šo nusa na tebe dawta, hdyž tebi ludžo kšiwdu činja abo hdyž šo na šle lóšty, na šamolubosč w twojim zylłm činjenju dopomniš? Ša čzi praju: Twoja wutroba je pschibóška, pschestupjerka najwjěščeje Božeje kasnje, kotraž šo tak ma: „Dyrbiš šo Boha wysche wscheho bojecž a jeho lubowawacž a šo jemu do-wěricž“. Duž dyrbi wěrnó wostacž: „Pišmo je wschitko pod hrěch wobsamklo“. Wone staji zylł šwět psched Bohom jako hrěšnikta, kiž žaneje nadžije teho šboža nima. Wěrnó pak dyrbi tež wostacž, šo sbože tu je, wot Boha lubeho Knjesa ša hrěšnikow pschihotowane, šo dyrbja psches Jesom Khrysta šbóžni byčž.

Ša šym psches Khrysta krawawne rany
Tón prawy grunt nětk namakał,
Troscht druhi njeje namakany,
Šo bych šo we nim šadował,
Tón grunt mi wěcznje wostanje,
Hdyž wschitko druhe šahinje.

Šamjeń.

Pucžowanje po Božim pišmje

abo

tajle myšle nadeněžech, Bože šłowo čitajo.

Podawa šwěrný čitar „Pomhaj Bóh-a“.

1. knihi Mójsašowe, 12. šlaw.

(Pofracžowanje.)

A hdyž šo Abraham k Egipťowskej pschiblizowasche, rjekny wón k swojej žonje Sarai: Šlaj, wěm, šo šy ty rjana žona, dha šo stanje, šo, hdyž tebe Egipťowczenjo wohladaja a hdyž bjese wscheho dwěla požadanje po tebi w nich nastanje, šo bychu cže dostali, woni rjeknu: To je jeho žona; my ju hinał do šwojich mozow njedostanjemy, hacž šo najprjedy jeje muža wotbudžemy. A dokelž šo hruba njeprawdosč pschecžiwó zusbńkej mjes nimi wschědnje štawa, njebudža šebi dolho rošmyšlicž, ale budža mje šabicž a tebe žiwu šdžeržecž. Ty pak masch šawěšče telko lubosče, šo mje do tajkeho stracha njesawjedžesch. Šuba, njepraj tola nicžo wo tym, šo šy moja mandželšta; praj radšcho, kaž šmój šebi pschi šwojim wukhodže i wótzneho kraja šrěčžaloj a kaž je tež po prawdže (20, 12), šo šy moja šotra, šo by šo mi derje šchlo twoje dla, a moja dušcha žiwa wostala twoje dla.

Abraham mēni, woni budža šebi myšlicž, my dyrbimy šo

i jeje bratrom pschecželicž, šo by nam šwoju šotru dal. Ša pak chzu šo hižo i nimi tak dolho komdžicž, doniž čzim prjedy, čzim lěpje jich kraj šašo wopuschčizimy. Šeho wurěčž, hacž runjež njeje nahłana, njehodži pak šo nihdy ša prawu mēčž; wón je šaprel i nej wěrnosč, a tak je wona wuschła se šłabeje wěry. Lěpje by bylo, by-li wón Bohu radžicž dal, fak móhl jemu i jeho nuyš wupomhacž. Tola w šchmjatanžach, hdyž wupucža njewohladamy, šabludžimy šo rad na wopacžne pucže. Šwójate pišmo pak nam šmylki šwojich šwojnych njesamjelči, tež je njeporjěšchi, niz trašch teho dla, šo bychmy po nimi čziniłi, ale šo bychmy i jich šlawišnom nawukli, fak měli šo w podobnych wobštejnoscžach lěpje mēčž.

Sarai bēšche tehdy 70 lēt stara. Dokelž pak ludžo tehdom dwójžy tak wyšoku starobu dozpicchu, jako nētko, dha mamy šebi Sarai jako 35 lētnu žonu mjes nami myšlicž.

Egipťowsžy, Šananejšy a Šonizijžy bēchu najšdželanišche Šamowe narody. Mjes nimi nadeněžesch wulku šdželanosč rošuma a dokonjane wuměštwa pódla hróšbneje škaženosče.

A šta šo, cžehož bēšche šo Abraham hižo bojał, hdyž do Egipťowskeje pschidže, widžachu Egipťowsžy tule žonu, šo bēšche jara rjana.

Šo šo Sarajina rjanosč tak kšwalesche. Šošumimy lóžo, dopomnimy-li šo na to, šo bēchu egipťowske žony, njebēchu tež runje tak čzorne jako Šubki a Šthiopki, tola wjele brunishe hacž Ššiatki. Ša pomnikach, hdyž chyzchu žonam i wyškofeje woršchty šlěny lišacž, dachu jim štajnje jašnišchu barbu.

Widžachu ju tež Šaraonowi šěšchtojo abo pschidwórní šajtoj-nižy a kšwalachu ju psched tehdomnišchim kralom, kotremuž kaž šóždemu egipťowskemu kralej Šarao narjeknychu. A žona bu wsata do Šaraonoweje kšěže abo haryma.

W tutych prašarych čžafach bēšche Egipťowska hižo šdželany kraj i podobnymi waschnjemi jako pošdžišcho naraššche kraje, hdyž mēšachu kralojo wulke harym. Šo dlějšchim čžaju pschihotowanja buch ša kralowske pódlanishe žony abo mandželške pschijecži. Še wscheho šwiša špónajesch, šo Šaraon je Saraju njeje wob-šhada mēł.

A kral čzinješche Abrahamej dobrotu jeje dla; wón dosta wowžy a woly a wóšly a wotrocžkow a džowki a wóšlyžy a wjel-šludy (šamele).

Šsu to wscho dary, kaž šu Šomadej najbóle witane. Wone dyrbjachu jemu šarunanje byčž, šo bēchu jemu Saraju i mozu wšali. Mjes džowkami, kotrež bēšche wot Šaraona dostał, bēšche tež Šagar, kotruž je pošdžišcho Saraji dal (šlaw 16).

Ša čžafnych šublach njeměješche Abraham w Egipťowskej tradacž; a tola: šwoje najnadobnišche a najdróžšche šublo, žonu šwojeje lubosče, bēšche wón šhubil, haj, se šłabej wěru bēšche ju šam woprował. Šchto móhl jemu šašo k nej dopomhacž? Tón, kotryž naš štajnje lubuje, šhladkuje wscho, šchtož my šami ša-šchmjatamy.

Šle Knjes njeměješche do teho šwolicž, šo by šo macž wušwoleneho naroda ša šrěđk čžělného požadanja ponizila; duž čžwilowasche Šaraona, doniž Sarajiny pschihotowanischi čžaf njestónčzi, i wulkimi čžwilemi na jeho čžile a tež na jeho domu, šo Šaraonowi mēšchizy a šnamjenarjo bórny špónachu, šchto čže Bóh i tym prajicž; šo šo to Saraje, Abrahamoweje žony, dla štawa; po Božim wodženju bēšche šo nētko wukopalo, šo Sarai njeje Abrahama šotra, ale šo je jeho mandželšta.

Duž powola Šarao Abrahama k šebi a džěšche: Čžeho dla šy mi to ščinił? cžeho dla nejšy mi šjewil, šo je wona twoja mandželšta? Čžeho dla šy prajil, šo je wona twoja šotra? Šeho dla chyzch šebi ju ša mandželšku wsacž. A nētk hlaj, tu masch twoju žonu, wjmi ju a dži.

S teho njescžěhuje, šo Abrahamowa bojosč šwojeje pschicžiny njeměješche. A tola špónajesch w tutym poroku nēšchto, na čžož Abraham wotmolwicž njemóže. Šak šteješche wohańbjeny psched kralom; ale Šarao njewrěči jemu jenož jeho mandželšku a nje-žadashche šebi dary wrěčžo, kotrež bēšche jemu hižo daril, ale porucži šwojemu ludej jeho dla, šo bychu jeho pschewodžili a jeho mandželšku a wschitko, šchtož wón mēješche.

(Pofracžowanje.)

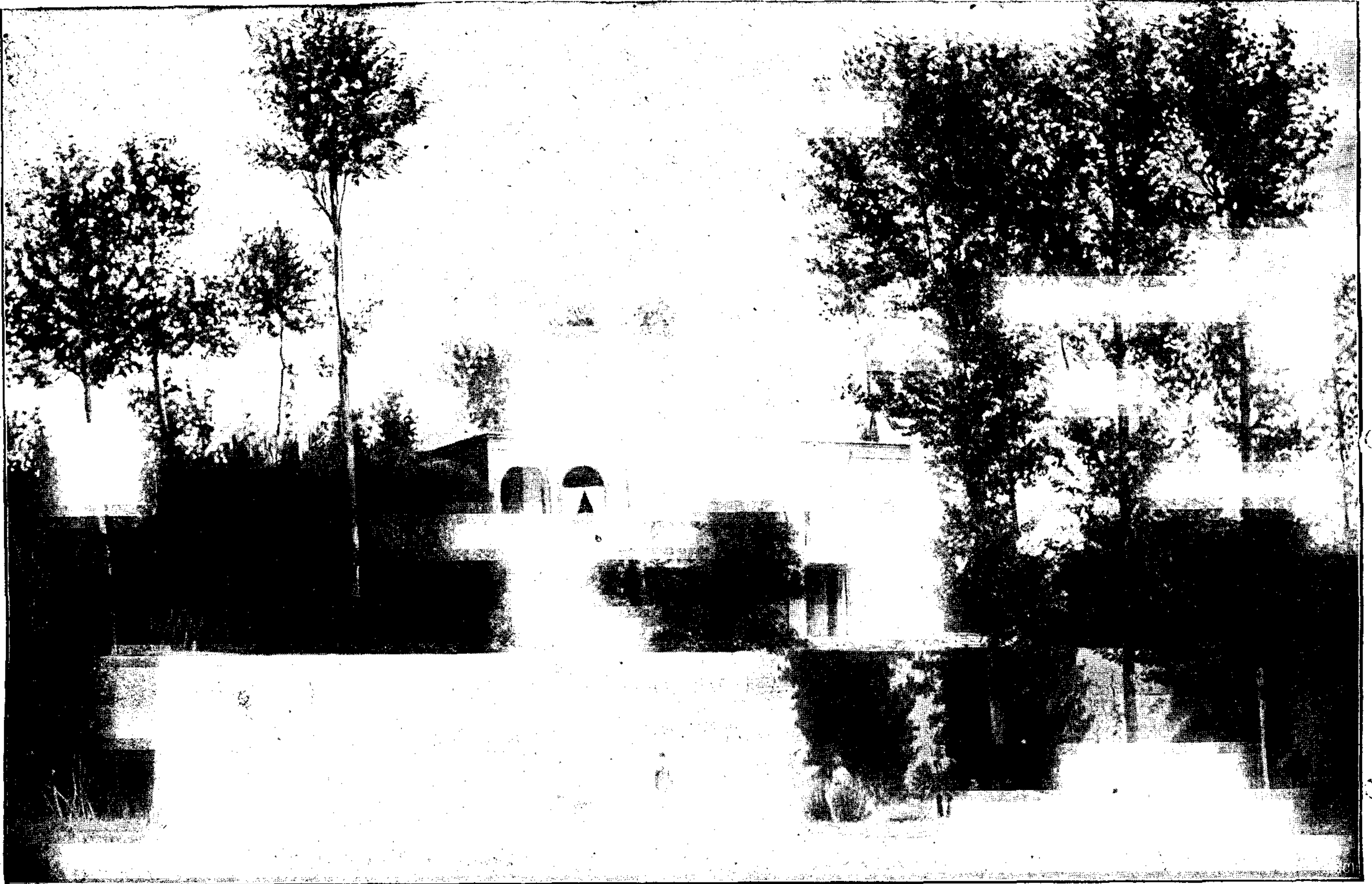
Wšhelake i blisťa a i daloka.

— Mjy džěňša lubym čžitarjam wobrašaj pschijěšemy, kotraž štaj šo nam wot mižionštwia w naraššchim kraju pschewo-štajiloj. Šole mižionštwó šo ša armenishe šyroty šlara. Šašchje

wobrasaj pokajujetaj kyrotownju, hdžež so tež kyroty hladaja, kotrež so sa dobrowólne dary Eserbow wotežehnjeja. To je ta žama kyrotownja, kotraž mějesche psched krótkim psches nadpad Kurdow čerpicž. Wo tym nadpadže žmy wóndano lubym čita-

zhrwi. Duž njech lubi Eserbja žwojim pschuwušnjym w Draždžanach a wokolnosceži w prawym čaku wo tym žerbiskim kemschenju powjesčž dadža, so by žo žerbiska wožada w Draždžanach w bohatej licžbje žeschla. Wožebje njech žo njesabudže jim žewicž, so budže

rjam powjesčž dali. Mišionstwo je nam taj wobrasaj w džakownosceži pschewostajilo, dokelž so našchi Eserbja w žmilnej lubosceži sa wbohe kyroty staraja. Wone chze nam hiščeže dalsche wobrasaj pschewostajicž.

— Draždžanska žchižna žyrkej je hotowa. Wot pschichodneje njedžele žo jažo kemschenja w njej wotdžeržuja. Dotalna našhwilna žyrkej žo wottorha. My Eserbja žo ž žchižnej wožadu w Draždžanach wježelimy, so je twar ž Božej pomozu dokonjany, dokelž mamy w njej tež žwoje žerbiske kemschenja. Duž žo tež našche žerbiske wožady ž darom pschi nowym po-žwjećženju žchižneje žyrkwe wobdžela. My ž wutrobu pschejemy, so by žchižna wožada nětko do wscheho pschichoda žwoje Bože žlužby w žwojim rjanym Božim domje wotdžeržecž móhla a by psched wóhnojowym njesbožom wutřowana wostala. Mošchi Eserbja žmėja hnydom

njedželu po jejnym požwjećženju žwoje přenje žerbiske kemschenje w njej. To budže njedželu 16. septembra. Knjes šarač Šchižan ž Hodžija žmėja špowjednu wučžbu a knjes šarač rycžerž Šakub jako wodžerž žerbiskich kemschenjow pak přenje předomanje w nowopožwjećženej

kemschenje njedželu sa tydžeň jažo w žchižnej žyrkwi.

— Njedžela 2. septembra běšche žwjatocžny džeň sa evangelsko-lutherskich w Šchmecžkezach; pschetož na tym dnju položil žo žaložny kamjeň ž evangelsko-lutherskej žyrkwi w Šchmecžkezach.

Žopoldnju w 4 hodž. žeňdžechu žo na žwjedžeňskim měječe žobustawy twarškeho wubjerka. Mjesnimi běšche knjes konsistorialny radžicžel Meusel ž Draždžan jako žastupjer evangelsko-lutherskeho konsistoriwa, knjes knježeski radžicžel ž Wilucki jako žastupjer wotkrjeňneho hejtmansstwa, wschitžy duchowani ž Kamjeňza a druhy knježa duchowni a hoščejo. Žo wuspěwanju žherluschy: „Žed'n twjerdy hród je našch Bóh žam“ štupi knjes archidiafonus Munda, kotryž je žo wožebje sa žaloženje wožady prózowal, na pschichodne woltarňiščežo a džeržesche požwjećžeňsku rěčž. Wón w hnujazych žłowach rěčžesche po žlowje Božim:

„To je tón džeň, kotryž tón Knjes činil je; teho dla wježelimy a šradujmy žo we nim“. Na to rěčžesche knjes kaplan Žencž ž Kamjeňzu pschejo, so by ta žyrhwicžka, w kotrežž žmėja žo dali Bóh tež žerbiske kemschenja, žwětlo sa wschitkich byla, kotryž žo pošnaja ž čistemu žlowu

Bożemu. Sdyż bēiche kuješ ryczejfublet Rinyt jako pschedkyda wubječka sałożtne pišmo wuczital, kotrež mēsejche ƚo do sałożtneho kamjenja polożic, ƚo wone samurjowa a ƚwjedzeńske klepnjenje na sałożtny kamjen sczēhowaŝe. Kujes duchowny Gūntzel sƚōnczi i nutrnej modlitwu a ƚohnowanje wudżeli. A sƚōnczenju hnuzajeje ƚwjatocnoŝe wuspēwaŝe ƚwjedzeńska sƚromadźina: „Njech Bohu dżakuje“.

Wjeŝna wójnska khrōnika i lēta 1870.

(Potraczowanje.)

Prēni njeprcheczel.

Sižo wjazy krōcz bē ƚo pola naŝ wolanza sbehnyla: „Pruszy du; Pruszy tu ƚu! Schtō je to prajit? Sdyze woni ƚu?“ Schtō mōżesche to i powŝchitowneho hołta nashonicz? Wjeŝnjenje pschibēżachu, wolachu, cżelachu — hońtwjerjo jēchachu tam a ƚem, wŝchudze ƚo patrolirowaŝe — Pruszy paŝ njeprchidžechu a wŝchitko bu saŝo smērom. A tola njebēiche to prawy mēr w nashich wutrobach. Zelesniza howrjesche potajnje wodnjo a w noży i Reichshofena nimo naŝ. Cżischina ƚo sapoczesche, ale to bēiche cżischina do njewjedra. Nadobo 24. julija rano sahe pschibēža Srodez Satub na ƚmjercz blēdy i Elŝaŝhausena a wolaŝe i ƚylej schiju: „Pruszy pschiddu! Pruszy tu ƚu! Ssym jich widżal! Ssu psches Elŝaŝhausen jēchali! Dyrbjach jim pucz pokasacz!“ „Bēda, bēda nam! Nētko ƚmy sħubjeni. Pruszy mējachu teŝat w hubje a w kōzdej ruzy natykanu piŝtolu!“ A jako wŝchitzy taŝ psches wjeŝ rejachu, styskniwje jedny pschemo drugeho bēżachu, bēiche tajki stysk a hara a wolaŝe, jako bychu 100,000 Wandurow do wŝy pschichli, kiž chzedža muże a ƚwan a dżeczki spalicz. A jako wŝchitzy taŝ we wulkich ƚylach psched farŝki dom pschibēżachu a wōŝebje ƚony ƚwoje ruzy lamachu a plakachu, jako by wŝchitko sħubjene bylo — ja jich napominach, so bychu ƚo tola smērowali a ƚo Bohu poruczili — pschijēcha i Wōrtha i ƚylm kħwatkom jēbdny ƚandarm a pschijēŝy powjejez, so je cżrjōda Prusow i nahimi mjeczemi a natykanymi piŝtolami psches Wōrth jēchala, wolaŝo: Wōjna! Wōjna! ƚandarm chze do Niederbronna, so by to regimentej prajit, so bychu tutych Prusow sajeli a sniczili. Nētko ƚo haŝle nashci ludžo smērowachu a wŝchitzy, maŝi a wulzy, chzychu pomhacz wōtzny kraj wumōz.

Naŝch młody hońtwjerŝki ofiżer, młody hacz do ƚmjercze kħrobly rjeŝ, kotrehož mōżesche hižo najmjeńŝe snamjo bojosze a styska roshnēwacz, njemōżesche ani wokomik wjazy smērom na ƚwojim mēstnje wostacz, jēchache se ƚwojimi mużemi tam a ƚem, sħladowaŝe do wŝchitkich ston, do polow a lēŝow, do horow a dołow. A hdyž ƚebi tōn abo tamny i pufotanjom wutrobny abo i czeŝkimi myŝlemi pōt i czoła trējesche, wolaŝe wōn: „Allons mon brave! pas peur! nous mourrons pour la patrie!“ (Sħwataj, mōj sħwarny pacholo! ƚaneje bojosze! My chzemy wumrjecz sa wōtzny kraj!) A schtōž to widžesche a mējesche sprawnu kħesczjiansku wutrobu we ƚebi, dyrbesche ƚnano plakacz a prajicz: „Wōh sħkituj waŝ; wczera hiŝcze na rychtych konjach, dženŝa hižo ƚmjercz we wutrobach, jutije do kħlōdneho rowa!“

Taŝ saŝdže pōldra hodžiny pschi stajnym jēchanju a czaŝanju a kēdžbowanju, pschi wŝchelakich pscheczach a napominanjach. Duž wrōczki ƚo tamny ƚandarm, prajizy, so regiment i Niederbronna njeprcheczelej napŝcheczō czehnje. „Cżi dyrbja sabycz saŝo pschicēz!“ dżesche bur Michał. „Zenož so njezechnje abo so hiŝcze wjazy sa nimi czaŝnu,“ mudrowaŝe nashc Willibald, „ƚu i czeŝka ƚami.“

Naŝchi hońtwjerjo paŝ bēchu dawno duzy po puczju, so bychu kħroblym ƚuŝbnikam mōżnotu wŝali, ƚo wrōczicz.

(Potraczowanje.)

Sħwal teho Snjeŝa!

ƚona rjemjeŝnika Brody bēiche dołho kħora byla. Wotkħorjenje pomału potraczowaŝe. To młodej ƚonje, kotraž njebēiche ƚenje kħora byla, pschepomału dżesche. Wona bēiche njeŝczēpliwā, nimale czeŝkeje myŝle. Sejnjej woczki ƚo wjeŝelej ƚwēczeŝchtej, ƚenje njeby ƚo wuŝmjala.

To muža jara cżischezesche, kotryž by ƚwojeho powolaŝa dla wot doma prjecz byl, kotryž by wjeczōr ƚam sprōzny byl a njeby kħmany byl, ƚwojej ƚonje powjedacz.

ƚopōłdnju ƚedžesche wona jedyn džen sa blidom, chzyŝe

nēŝcho i sħiczu pschirējowacz. Wona spytasche dżelacz, ale ƚaneho lōŝhta njemējesche. Sħalka i młokom tam stejesche, ale wona njebēiche hiŝcze niczo pila. Sej ƚo niczeho njechache.

Mała sħiczejlētna Dorca stejesche sa ƚwojim małym blidom, wona nēŝcho warjesche. Warjeńŝka maŝina bēiche jej najlubscha hra. Wona bēiche haŝle psched krōtkim wuprajila, so chze macz bycz, kotraž mōže wjele dobreho waricz.

Nētko wona praji: „Nētko je hotowe, Bohu budž dżat!“

Brodžina ruzy do kħina položi a ƚo praschesche: „Czecho dla ty taŝ rjeknjesch?“ Dorca ƚo se ƚwēczatymaj woczomaj i maczeri wobroczi a rjekny: „Njewēsch ty, so dyrbi ƚo pscheco taŝ prajicz? ƚa bēch prjedy i Lejnu pola jeje wowki. ƚa je jara pilna. Wona mējesche sħtrympu hotowu a praji: „Bohu budž kħwalba!“ ƚotom je wona nam prajila, so dyrbimy pscheco taŝ rjeknycz, hdyž mamy nēŝcho hotowe. Maczi, czecho dla to njeŝy wjedžała?“

Brodžina bēiche hnuta. Sej bēiche, kaŝ by ƚo jej wot dżeczaczch hubow w mało ƚłowach kħutne prēdowanje dżeržalo.

Wona niczo njepraji a Dorca dale powjedache: „Maczi, sħto je mi Wōh luby Snjeŝ dobreho cżinił?“

„Czecho dla praschesch ƚo taŝ, dżeczō?“

„Saj, Lenina wowka je hiŝcze prajila, w bibliji tajke nēŝcho rjane steji, to — so dyrbimy Boha kħwalicz a njeŝabycz, sħto je wōn dobreho cżinił. Maczi, pytaj to a cżitaj mi tu rjanu historiju.“

Prjedy hacz mōżesche Brodžina wotmolwicz, Dorca do komory kħwataŝe a bibliju pschijēŝe, ju maczeri na klin položi.

„Wona je czeŝka“, praji holeczka. „Tam wjele historijow nutŝkach steji. Cżitaj nētko, maczi.“

Brodžina bibliju woczini a cżitaŝe 104. psalm: „Sħwal teho Snjeŝa.“

Se styskniwimaj rukomaj Dorca pschipoŝluchasche a sƚōncznje praji: „Nētko ja sabycz njecham, sħto je mi Wōh luby Snjeŝ dobreho cżinił.“ „Maczi“, wona pschistaji, „czecho dla plakaŝ ty?“

Brodžina ƚwoju mału holeczku i ƚebi sħzahny, maŝasche ju a praji: „Sa ƚym sħrudna, so ƚym sabyla, sħto je mi Wōh dobreho cżinił a so ja ƚenje njepraju: Bohu budž kħwalba.“

„Ale, maczi, nētko ty teŝ njeŝabudžesch. ƚa dyrbju hiŝcze nēŝcho waricz.“

Mała saŝo dale dżelaŝe, macz smērom ƚedžesche. Wona ƚebi na tōn sħpruch myŝlesche: Se rta dżeczki ƚy ƚebi kħwalbu pschihotowal.

Sako Broda wjeczōr domoj pschidže, jemu ƚona wjeŝela napŝcheczimo pschidže.

„Schtō je ƚo tebi stało?“ ƚo wōn dżiwajo praschesche.

„Dżeczō je mi do ƚwēdomja rēcžalo, so je mi hańba bylo. Wodaj mi, so ƚym tebe psches ƚwoju njeŝpokojnoŝcz cżwilowala. To dyrbi hinaŝ bycz.“

Wona powjedache, taŝ bēiche ƚo wŝchitko mēlo. Mluzej ƚylŝy we woczomaj stejachu. Cżische wōn praji: „Som njemēm niczo druge prajicz, hacz: Sħwal teho Snjeŝa!“

Nēŝcho i rospominanju.

Doŝcz je lēpje hacz pschewjele.

* * *

Społojeni dyrbimy bycz i tym, sħtož mamy, ƚenje paŝ i tym, sħtož ƚmy.

* * *

Schtōž ƚanych staroŝczow nima, ƚebi je cżini a byrnjež by je sa pjenjesy kubicz dyrbjał.

* * *

Sorjo a kopschimy wŝchudžom roŝtu.

Gudanczka.

A cżemu ma hajnik selenu ƚutnju?

[n?oq? !?u a ?g o?]

Kotry — row hubjeńŝchi njeje, hacz tōn pola Rakez a tōn pola Kluscha, a tola jomu „ŝy“ rēłaju?

[a?o?o?y a?zu = a?a—o?o?y]

Kotre stworjenja Bože molerjo rōŝkate cżinja, hacz runje ƚu kule?

[?a?hac?]